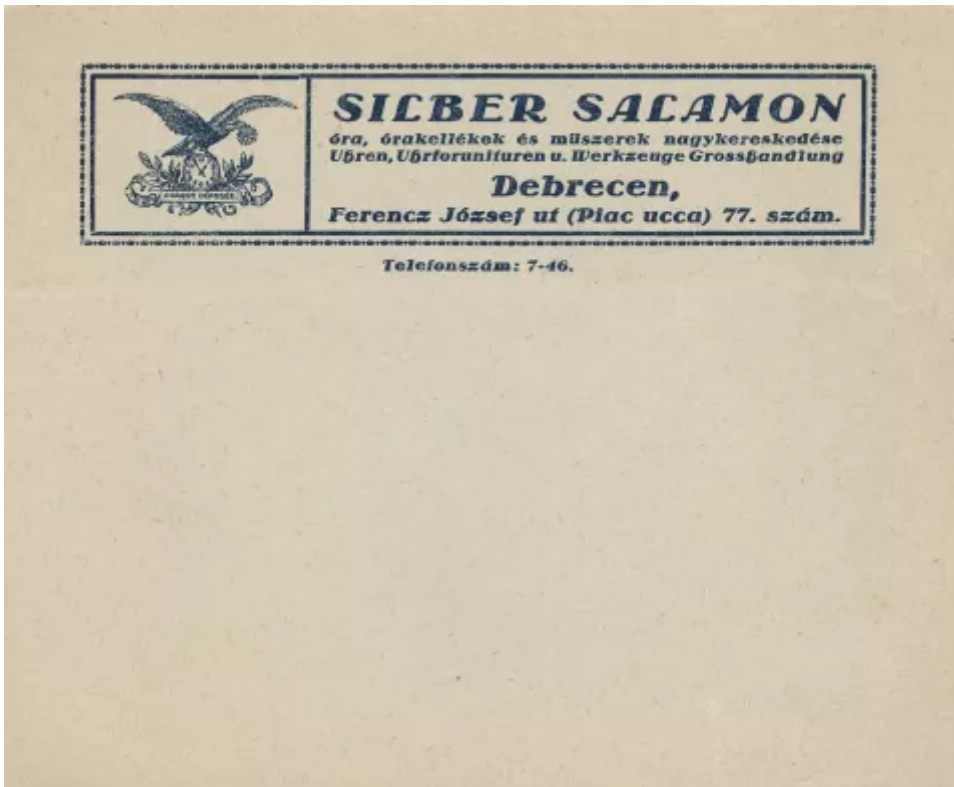

Vágó Istvánné Apjának Üzleti Borítékja

A képen apukám üzleti levélborítékja látható. Nem tudom, hogy apukám meddig élt a szülői házban, Majdánkán, csak azt, hogy amikor tizenhat éves volt, akkor Máramarosszigeten tanult, a jesivában. Bentlakó volt. Hogy ezért fizetni kellett vagy nem, azt nem tudom. Lehet, hogy az apja azt akarta, hogy rabbi legyen, de aztán órákkal foglalkozott, mint a többi testvér is. Ezt nem tudtam kideríteni, hogyan jött nála és a többi testvérnél is az órasság. A legidősebb testvére Sátoraljaújhelyen lakott, és apukám ott volt nála, az üzletben. Annak a [sátoralja]újhelyi bácsinak a gyerekei mind az üzletben dolgoztak. A legidősebb lány könyvelt, a legkisebb meg szortírozta az apró alkatrészeket. A három fiú is ezzel foglalkozott. Volt, amelyik utazott. Apukám a bátyjától tanulta a kereskedést. A háború után még 1925-ig Sátoraljaújhelyen laktunk, de külön, nem a nagybácsinál. 1925-ben Debrecenbe költöztünk, és apukám saját üzletet nyitott. A gazdasági világválság alatt tönkrement a bolt. Ezt már csak utólag tudom, anyukám mesélte, az volt a fő probléma, hogy hitelbe adott sok vevőnek, és nemhogy törlesztették a tartozást, hanem még vásárolni is máshova mentek, merthogy nem tudtak fizetni. Emlékszem, hogy kakukkos órák voltak a falon, szép asztali órák, vekkerek, szóval szép üzlet volt. Kivettek a Piac utca 77-ben egy olyan lakást, aminek két bejárata volt. Az első nagy szobában rendezték be az üzletet. Apukám reggel imádkozott, aztán ment az üzletbe. A régi üzletben voltak alkalmazottak: volt könyvelő, volt a pultnál valaki, és voltak utazók. De a Piac utcában már nem. Itt már ő utazott egy héten három napot, és anyukám volt az üzletben. Az egy könnyebbség volt, hogy az üzlet a lakásban volt, nem kellett elmenni.